

...вони йшли до школи, а він сидів на березі і думав про те, що йому робити. Він хотів піти до школи, але йому було дуже сумно. Він хотів побачити тебе, але він не міг знайти тебе. Він хотів сказати тобі, що він тебе любить, але він не міг сказати тобі це.

1

Кілька днів тому я зустрів Стіва. Для нього це стало справжньою несподіванкою: ми не бачилися вже дуже давно.

Я сидів на березі, а він підійшов і запитав:
— Расті-Джеймсе?

А я відповів «Га?», бо спершу не впізнав його. Пам'ять вже не та.

— Це я, — сказав він. — Стів Гейс.

Тоді я згадав, підвівся і обтрусив пісок.

— А, привіт.

— Що ти тут робиш? — продовжив він, дивлячись на мене так, наче не міг повірити власним очам.

— Живу тут. А ти що тут забув?

— Приїхав у відпустку. А взагалі — збираюся вступати до коледжу.

— Ого! І нащо?

— Викладатиму потім. У старшій школі, мабуть. Не можу повірити! Я й гадки не мав, що колись ще тебе побачу. Та ще й тут!

Я подумав, що в нас були приблизно однакові шанси тут опинитися. Навіть якщо ми далеко заїхали від місця, де бачилися востаннє. Людей можуть вражати дуже дивні штуки. Цікаво, чому я не був такий радий його бачити?

— Учителем станеш, ге? — бовкнув я.

Воно й не дивно. Він завжди тягався з книжкою.

— А ти чим займаєшся?

— Та нічим. Тиняюся собі, — відповів я.

Тинятися — дуже поширене заняття в таких місцях. Ти можеш малювати, писати, стояти за барною стійкою або ж тинятися. Колись я намагався підпрацьовувати барменом, але це якось не дуже кайфово.

— Господи, Расті-Джеймсе. Це відколи ми не бачилися?

Якусь хвилинку я подумав і сказав:

— Років п'ять чи шість.

З математикою в мене завжди були проблеми.

— Як ти сюди потрапив? — усе ніяк не міг заспокоїтися він.

— Ми з Алексом — це друзяка мій, познайомилися в інтернаті — моталися то там, то сям після того, як відкинулися. І ось ненадовго тут осіли.

— Ти серйозно?

Стів майже не змінився. Лише вуса відростив і тепер нагадував хлопчика, який вирядився на Гелловін. З іншого боку, зараз багато хто відрощує вуса. Але мені якось ніколи не хотілося.

— Як довго ти там пробув? — запитав він. — Я й не знав. Ми ж переїхали відразу, як... ну, ти знаєш.

— П'ять років, — відповів я.

Я мало що пам'ятаю з тих часів. Як казав раніше, пам'ять вже не та. Дивись, хтось щось скаже, то я і пригадаю.

А от самому нічого не вдається. Іноді якісь слова Алекса навіюють мені спогади про виправний інтернат, але він рідко коли про нього говорить. Теж не любить згадувати про ті часи.

— Одного разу мене в одиночку запроторили, — бовкнув я, бо, здається, Стів чекав від мене чогось. Він якось дивно на мене поглянув.

— Справді? Мені так шкода.

А потім втупився в мій шрам, що тягнувся через увесь бік. Випукла біла лінія. Ще й не засмагає.

— Ножем пирнули, — пояснив я. — Давно це було.

— Знаю, я теж там був.

— Ага, — відповів я. — Точно.

На якусь мить я пригадав ту бійку. Наче у фільмі. Стів відвів погляд. Я зрозумів, що він намагається не шукати очима інші шрами. Вони не дуже помітні, але якщо знаєш, куди дивитися, то неодмінно побачиш.

— Гей, — раптом сказав він, ніби намагався змінити тему. — Хочу тебе познайомити зі своєю дівчиною. Вона просто не повірить. Ми з тобою не бачилися з тринадцяти? Чотирнадцяти? Не можу навіть пригадати. Ти вже не чіпляєшся до чужих дівчат? — Він кинув напівжартівливий, напівсерйозний погляд.

— Ні, — відповів я. — У мене є дівчина.

— Або дві чи три?

— Лише одна.

Я не люблю усе ускладнювати, а, бачить Бог, і з однією дівкою мороки немало.

— Повечеряймо десь, — запропонував Стів. — Згадаємо старі добрі деньки. Старий, за цей час стільки всього трапилось...

Я мовчав, поки він називав час та місце, хоча мені не хотілося пригадувати старі добрі деньки. Я навіть не пам'ятаю їх.

— Расті-Джеймсе, — сказав він, — я так злякався, коли побачив тебе. Подумав, що здурів. Знаєш, із ким я тебе переплутав?

Шлунок стиснувся в кулак, а по хребту поповз старий страх.

— Знаєш, на кого ти схожий?

— Ага, — відповів я і все пригадав.

Можливо, я був би й радий побачити Стіва, але через нього до мене повернулася пам'ять.

2

Я саме зависав у Бенні та грав у більярд, коли дізнався, що Біфф Вілкокс зібрався мене прикінчити.

У Бенні тусувалися мої однолітки. Раніше сюди ходили старшаки, але з нашою появою вони звідси звалили. Бенні дуже злився через це, адже в малявок водиться не так багато грошви. Однак вдіяти він нічого не міг, тож просто тихо нас ненавидів. Якщо твою місцину обрали для тусовок — пиши пропало.

Там був Стів, Бі Джей Джексон, Смокі Беннет та ще кілька хлопців. Я саме грав зі Смокі. Мабуть, ще й вигравав, бо на той час я грав досить непогано. Смокі сердився, адже і без того заборгував мені кілька копійчин. Тож він навіть зрадив, коли зайшов Карлик і сказав:

— Расті-Джеймсе, тебе Біфф шукає.

Я промахнувся.

— А я й не ховаюся.

Я стояв, спершись на кий. Прекрасно розумів, що гру вже не вдасться завершити. Ну не можу я думати про дві речі одночасно.

— Каже, уб'є тебе.

Карлик був щуплявим і довготелесим, вищим за усіх нас. Тому ми й дали йому таке прізвисько.

— Говорити — не мішки носити, — відказав я. Смокі прибрав кий.

— Расті-Джеймсе, Біфф — небезпечний пацан.

— Бачив і більш небезпечних. Що це на нього найшло?

— Ти щось сказав на Аніту в школі, — сказав Карлик.

— Так я сказав чисту правду.

Я повторив свої слова. Бі Джей та Смокі погодилися зі мною. Стів та Карлик розчервонілися.

— Трясця, — сказав я. — І чому він так через це заводиться?

Мене дратує, коли хтось хоче мене вбити через якусь дурницю. Було б за що, то я б і не пискнув.

Підійшов до стійки і взяв шоколадне молоко. Завжди пив його замість кока-коли чи ще якоїсь хімії: вони роз'їдають нутрощі. Заодно обдумав усе. Бенні саме вовтузився із сандвічами і дав мені зрозуміти, що не збирається все кидати і бігти наливати мені те молоко.

— Ну і що він робитиме? Як убиватиме?

Я плюхнувся за столик, Карлик упав навпроти мене, а всі інші розсілися довкола.

— Каже, щоб ти приходив на пустир за зоомагазином.

— Без питань. Він прийде сам?

— Не думаю, — сказав Смокі.

Він хотів показати, що на моєму боці. Щоб я забув про нашу гру.

— Якщо він приведе друзів, то і я приведу своїх.

Бійки з Біффом я не боявся, але і легковажно до неї не ставився.

— Так, але ти ж розумієш, чим тоді все закінчиться, — у розмову встрияв Стів. — Він зі своєю компанією, ти — зі своєю...

Стів завжди був настороженим.

— Якщо ти думаєш, що я попруся на той пустир сам, то ти взагалі здурів.

— Але ж...

— Послухай, ми з Біффом самі розберемося. А ви просто побудете глядачами. Немає нічого поганого, якщо прийдуть глядачі.

— Ти ж розумієш, що цим усе не обійдеться.

На той момент нам зі Стівом було по чотирнадцять. Одначе зовнішність він мав дванадцятирічного, а діяв як сорокарічний. Він був моїм найкращим другом, тому й міг говорити те, що я б ніколи не дозволив говорити будь-кому іншому.

— Трясця, Расті-Джеймсе, ми так давно вже не вплутувалися в різні неприємності.

Він боявся, що все закінчиться бійкою стінка на стінку. Остання справжня така відбувалася багато років тому. І, наскільки мені відомо, Стів жодного разу не брав участі в чомусь подібному. Ніколи не розумів, як можна боятися того, про що навіть не знаєш.

— Ти можеш не приходити, — сказав я.